

Endokrinolojide Diyalog Dergisi Özel
Ekidir 2011

simurg

SAYI:2

Ne Yediğiniz Sizin Seçiminiz

- ✓ Karbonhidrat, yağ ve protein sindirimi için gerekli enzimleri içerir.*
- ✓ Üst gastrointestinal sistem operasyonları sonrasında görülen pankreatik ekzokrin yetmezliği tedavisinde *
- ✓ Pankreatik ekzokrin yetmezliği tedavisinde*

* Kreon prospektüs bilgisi

Ana öğünlerde
20000-75000 Ph
Eur. Ünite Lipaz

Kreon® 10.000 IU / 25.000 IU Sert Jelatin Kapsül Kısa Prospektüs Bilgisi Formülü: 1 Kreon 10.000 IU Kapsül (hayvan pankreasından elde edilen) 150 mg Pankreatin (muadili 10.000 Lipaz, 8000 Amilaz, 600 Proteaz Ph. Eur. Üniteleri) içerir. Yardımcı Maddeler: Demir oksit E172; Titanyum dioksit E171 Kreon 25.000 IU Kapsül (hayvan pankreasından elde edilen) 300 mg Pankreatin (muadili 25.000 Lipaz, 18.000 Amilaz, 1000 Proteaz Ph. Eur. Üniteleri) içerir. Yardımcı Maddeler: Kırmızı demir oksit E172; Sarı demir oksit E172; Titanyum dioksit E171 **Farmakolojik Özellikler:** Kreon®, jelatin kapsüller içerisinde enterik kaplı (aside dayanıklı) minimikrosferler halinde formüle edilmiş pankreatin içerir. Kapsüller mideye birkaç dakika içinde çözünür ve yüzlerce enterik-kaplı minimikrosfer salıverir. Çoklu-birim doz ilkesinin amacı, minimikrosferlerin, kimusla iyi karışması ve sonuç olarak da salınımından sonra enzimlerin kimus içerisinde iyi dağılmasıdır. Minimikrosferler ince barsağa ulaştığında (pH>5.5'de) enterik kaplama hızlı bir şekilde dağılarak yağların, karbonhidratların ve proteinlerin sindiriminde rol oynayan lipolitik, amilolitik ve proteolitik etkili enzimlerin salınımını sağlar. Pankreatik sindirim ürünleri direkt olarak absorbe olur ya da barsak enzimleri ile ileri hidrozile uğrar. **Endikasyonları:** Pediyatrik ve erişkin hastalarda pankreatik ekzokrin yetmezliğinin tedavisinde kullanılır. Pankreatik ekzokrin yetmezliği genellikle aşağıdaki durumlarda seyrederek fakat bunlarla sınırlı değildir: Kistik fibrozis, Kronik pankreatit, Post-pankreatektomi, Gastrektomi, Pankreas kanseri, Gastrointestinal bypass ameliyatı sonrasında (örneğin Billroth II gastroenterostomi), Pankreas veya safra kanalının duktal obstrüksiyonu (ör. Neoplazm), Shwachman-Diamond Sendromu. **Kontraindikasyonları:** Pankreatin veya diğer yardımcı maddelere aşırı duyarlılığı olan hastalara uygulanmamalıdır. **Uyarılar/Önemler:** Akut pankreatitin başlangıç evrelerinde ve pankreatine aşırı duyarlılığı olduğu bilinen hastalara uygulanmamalıdır. **Gebelikte ve emzirenlerde uygulama:** Gebelik Kategorisi: C. İnsanlarda gebelik ve emzirme sırasında güvenliğine dair yeterli bulgu yoktur. Bu nedenle, potansiyel yararları potansiyel riskleri geçerli kılmadığı sürece pankreas enzimleri gebelik ve emzirme sırasında kullanılmamalıdır. **Araç ve Makine Kullanmaya Etkisi:** Kreon®'in araç ve makine kullanımı üzerinde hiçbir etkisi bildirilmemiştir. Yan Etkiler/Advers Etkiler: Klinik çalışmalardan elde edilen sonuçlar doğrultusunda, pankreatin kullanımını sonucu oluşan yan etkilerin plaseboyla aynı olduğu gözlenmiştir. Enzim replasman tedavisi gören hastalarda abdominal ağrıya sıklıkla rastlanmasına rağmen konstipasyon, anormal dışkı, diyare ve bulantı/kusma nadiren görülmüştür. Yüksek dozlarda pankreatin preparatları alan kistik fibrozisli hastalarda ileoçekum ve kalın barsak striktürleri ve kolitis bildirilmiştir. Vaka kontrolü klinik çalışmalar Kreon ile fibrotik kolonopatin ortaya çıkmesi arasındaki ilişki olduğuna dair herhangi bir kanıt göstermemiştir. Önemli olarak, özellikle vücut ağırlığına göre kg başına günde 10.000 IU lipazı aşan dozları kullanan hastalarda alışılmamış abdominal semptomlar veya abdominal semptomlardaki değişiklikler kolonik harabiyet olasılığını ortadan kaldırma için dikkatlice izlenmelidir. Deride alerjik veya aşırı duyarlılık reaksiyonları nadiren görülebilir. **Kullanım Şekli ve Dozu:** Pozoloji, ayrı ayrı her bir hastanın ihtiyacına göre belirlenir ve aynı zamanda hastalığın seviyesine ve gıda kompozisyonuna göre tespit edilir. Toplam dozun yarısının veya üçte birinin yemeğe başlatırken ve kalanının ise yemek esnasında yeterli miktarda sıvı ile çiğnenmeden olduğu gibi yutulması önerilmektedir. Kapsülü yutmakta güçlük çekenler (yaşlılar veya çocuklar) için kapsül dikkatlice açılır, minimikrosferler çiğneme gerektirmeyen püre kıvamındaki bir yiyeceği eklenebilir veya sıvı (pH<5) ile yutulabilir. Yiyecek veya sıvı ile karıştırılan minimikrosferler saklanmamalı ve hemen kullanılmalıdır. Her zaman yeterli sıvının alınması özellikle de sıvı kaybının arttığı dönemlerde önemlidir. Yetersiz sıvı alımı konstipasyonu şiddetlendirebilir. **İlaç Etkileşimleri ve Diğer Etkileşimler:** Kreon® 10.000 - 25.000 üniteli kapsül ile etkileşimde bulunan hiçbir ilaç yoktur. **Doz Aşımı:** Aşırı dozdaki pankreatin, hiperürisemi meydana getirebilir. **Saklama Koşulları:** Sıkıca kapatılmış olarak ambalajında ve 25°C'nin altındaki oda sıcaklığında muhafaza edilmelidir. **Ticari Takdim Şekli ve Ambalaj Muhtevası:** HDPE (Yüksek Dansiteli Polietilen) şişelerde, 100 kapsüllük ambalajlarda. **Yasal Kategorisi:** Reçete ile satılır. **Ruhsat Sahibi:** Abbott İlaç ve Eczacı Tic. Ltd. Şti. Bostancı Kocayolı Cad. No:58 34744 Kağıtözü/İstanbul, Tel: 0216 380 22 33 Faks: 0216 380 22 88 **Ruhsat Tarihi:** 19.02.2009 **Ruhsat No:** 126/86(Kreon 25000) 126/85 (Kreon 10000) **Üretim Yeri:** Abbott Products GmbH Hannover/Almanya. **KDV Dahil Perakende Satış Fiyatı ve Onay Tarihi:** Kreon 10.000: 31,32 TL(KDV Dahil)/ 01.01.2010 Kreon 25.000: 47,14 TL(KDV Dahil) /02.04.2009. © Tescil edilmiş marka. Daha geniş bilgi için firmamıza başvurunuz. **KRE.11-KP.B.0**

Kreon®

Abbott
A Promise for Life

LAVİNİA

Doğumum 11 Haziran 1923, Ankara. Babam, Danıştay üyesi Mehmet Asaf. Ölümü 1930. O yıl İstanbul'a geldik. Galatasaray Lisesi ilk kısmına girdim. 1941 yılında 11'inci sınıftan Kabataş Erkek Lisesine bir ara sınavı ile geçip, 1941-1942 Ders yılında mezun oldum. Hukuk Fakültesi'ne iki yıl, üçüncü sınıfa kadar İktisat Fakültesine devam ettim. Ve o sırada iki yıl olan Gazetecilik Enstitüsünün birinci sınıfını okudum. Tanin ve Zaman Gazetelerinde çalıştım. Çeviriler yaptım. İlk yazım 1939 yılında Servetifünun-Uyanış dergisinde çıktı. Sanat ve Edebiyat Dergilerinde 1962 yılına kadar çoğunlukla şiir olmak üzere yazı ve çevirilerim yayınlandı. Artık yalnız kitap çıkararak yayınlıyorum. (Tertip ve baskı yanlışlarından nefret ederim.)"

Özdemir Asaf

11 Haziran 1923 - 29 Ocak 1981

1949 yılında askere gittim. 1951 yılında Sanat Basım-evini kurdum. Kitaplarımı Yuvarlak Masa Yayınları adı ile yayınlıyorum.

1954 yılında Amerika'nın Doğu kıyı şehirleri ile Küba, Kanarya Adaları üzerinden bir Atlantik turu yaptım. 1959 da Japonya'dan başlayarak hemen tüm Avrupa'yı gezdim. O yıl Türk Edebiyatçılar Birliği Temsilcisi olarak Belçika Milletlerarası Şiir Bienniali'ne katıldım.

1966'da Makedonya Yazarlar Birliği'nin çağrılısı olarak Yugoslavya'ya gittim, şiir kongresine katıldım.

Dört çocuğum var: Seda, Gün, Olgun, Etkin. Torunumun adı: Selin(1)

• • •

"Kuzguncuk tepelerinde, tahtaları kararmış bir ahşap evin alt kattaki odası Boğaz'a bakıyor; odanın ortasında yuvarlak bir büyük mangal..."

Odada dört kişi var.

Kalın perdelerden içeriye sızan ışık aradan geçen zamanda soldu; ama odadakileri seçmek güç değil; birisi Orhan (Borar), kemancı, o yıllarda Mithat Fenmen'le birlikte verdikleri konserlerin beyaz üzerine kırmızı-siyah yazılı afişleri, İstanbul'un ya da Ankara'nın bütün duvarlarını kaplardı; elinde içki kadehi, Sevim'le sözlü.

Sedirde oturan genç kız Özdemir Asaf'ın ünlü şiirindeki Lavinia." (2)

İlhan Selçuk, Sevim Burak için yazdığı bu yazıda, Lavinia'dan söz ediyor ancak odadaki dördüncü kişinin kimliğini açıklamıyordu.

• • •

"Saatli Maarif Takvimi'nin yaprağını kopardım, arka sayfada Özdemir Asaf "Geldim" şiiriyle karşıma çıkıverdi:

"Beni çağırmadınız, kalkıp ben kendim geldim.
Uzaklardan size bir haber getirdim geldim.
Bıaktıklarınızdan, unuttuklarınızdan,
Sımsıcak-anılası günler getirdim geldim.

Solarken suladığım, koparken bağladığım,
Ölürken canlandığım, sözler getirdim geldim."

Özdemir bir geldi mi, gecenin içinde seyahat başlar, en azından sabahın üçünü bulurduk. Kendine göre reçeteleri vardı; içerken bana mısın demezdi, ardından garsona seslenirdi:

-Bir pepsi...

-Ne yapıyorsun?..

Ortaya attığı kurama göre Pepsicola'da 'pepsin' varmış, mideyi rahatlatır, alkolün etkisini siler süpürürmüş; anlattığına inanırdı; nüktenin, şiirin edebiyatın dalgasında kayak yaparak geceyi aşarken "Yuvarlağın Köşeleri"nde dolaşırdı:

"Birisi konuşurken bütün iş dinleyendedir.

Birisi dinlerken bütün iş konuşandır.

Birisi susarken bütün iş susandır."

Aramızdaki söyleşi bu kurala göre süregelirdi; ben neden susmayı yeğliyordum?.. "Yuvarlağın Köşeleri"ni verirken kitabın ilk sayfasına şunu yazmıştı: "İlhan Selçuk'a. Kelimeler kelimelere insanlarla ulaştırken... 4.12.1961.

Lavinia'ya âşıkta Özdemir...

Kral Latinus'un kızındı Lavinia; Vergilus'a göre Roma yakınındaki on üç sunaklı tapınağıyla ünlü Latvinium kenti Lavinia'nın onuruna kurulmuştu. Özdemir sevdiği kız için uzun yıllar dillerde dolaşan 'Lavinia' şiirini yazdı.

"Sana gitme demeyeceğim.

Üşüyorsun ceketimi al.

Günün en güzel saatleri bunlar.

Yanımda kal.

Sana gitme demeyeceğim.
Yine de sen bilirsin.
Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim,
İncinirsin.

Sana gitme demeyeceğim,
Ama gitme, Lavinia.
Adını gizleyeceğim
Sen de bilme, Lavinia."

Yalnız Özdemir mi, koca ressam Edip Hakkı'da Lavinia'ya âşık. 1950'li yılların İstanbul'u, avareliği ve sevdaları tohumlayan yosun kokulu bir şehirdi. Özdemir o kentin Boğaz'dan esen rüzgârını da yazdı:

Bilmiyorum ne vardı saçlarında..
Rüzgar mı delice eserdi,
Gözlerim mi öyle görürdü yoksa
Saçlarının her hali hoşuma giderdi.

Oysa o yıllarda Lavinia yere bakan birine tutulmuştu; fırtınalı bir ilişkinin tensel terinde köpüklenen dalgasını yaşarken, gönüllerde dolaşmanın çekiminden de vazgeçmiyordu; ilerde bunun hesabını acıyla vereceğinden habersizdi.

Kimi gece Özdemir gelse de gidip içsek, anılarımızı paylaşsak diyorum; ancak 1981'de yazdığı şiir bana zamanın geçtiğini anımsatıyor:

Gemiler geçiyor sanki şakacıktan
Gidiyorlar mı, geliyorlar mı belli değil
Kuşlar uçuyorlar mı düşüyorlar mı?
Belli değil
Düşe kalka mırıldanmalarla
Ölüyorlar mı yaşıyorlar mı?
Belli değil "(3)

İlhan Selçuk, 14 Şubat 1999 "sevgililer günü" nde yazdığı, "Lavinia" başlıklı yazıda da Lavinia'nın tutulduğu "yere bakan biri" nin kimliğini açıklıyordu.

• • •

Lavinia'nın kim olduğunu Mücap Ofluoğlu'ndan öğreniyoruz.

"1958-59 tiyatro mevsimine, değerli dostumuz ve yazarımız Haldun Taner'in önerdiği, Strindberg'in "Mlle. Julie" (Matmazel Jüli)'siyle girdik.

Jüli'nin dekorunu Duygu Sağıroğlu düzenledi. Giysilerini Mevhibe Beyat çizdi.

Mevhibe, Güzel Sanatlar Akademisi'nde okuduğu yıllardan beri güzelliği ve cana yakın dostluğu ile çevresini etkilemiş, Sevgilileriyle, şiirlere yansıyan çekiciliğiyle ünlü bir şairimizin «Lavinya»sı olmuştu. Bize yardıma koştuğu günlerde Beyoğlu Olgunlaşma Enstitüsünde resim öğretmenliği yapıyordu". (4)

• • •

Mevhibe Beyat'ın yakın dostu Melda Kaptana da anılarında uzun uzun bahseder ondan. Kendisinden birkaç yaş büyük olan Mevhibe'yi, ilkokulu bitirdiği yıl Laleli'de, Tan Apartmanı'nda otururken komşusu olarak tanımıştır. Kaptana, Özdemir Asaf'ın Lavinia'sıyla yaşam boyu sürececek çok yakın bir dostluk kuracaktır. Yalnızca Lavinia değildir Mevhibe; Melda Kaptana arkadaşının edebiyat tarihine geçmiş diğer isimlerini de sıralar kitabında:

"Ünlü bir yazarımızın hikâyelerinde adı Hisya diye geçirdi. Laleli'de Harikzâdegân Apartmanlarının kapısında buluşup konuşan delikanlıların Violetta'sıydı. O sıralarda ünlü olan bir tangonun adıydı bu ve delikanlılar ıslıkla bu melodiyi çalardı Mevhibe onlara gülümseyerek geçerken. Güzel Sanatlar Akademisi'nde okurken mimar arkadaşları da ona Gilda diye seslenirlerdi. O yıllarda gösterimde olan ve çok beğeni toplayan Rita Hayworth'un Gilda isimli filminden mülhem. Kızılkahve rengi iri dalgalı ve parlak çok güzel saçları vardı. Adalet Cimcoz da Marilyn Monroe'ya benzettiği için 'Marlin' diye çağırırdı Mevhibe'yi.

Bir 14 Şubat Sevgililer Günü'nde önemli bir köşe yazarının Lavinia başlıklı yazısında kahkahası bile ölümsüzleşti"(5).

• • •

Mevhibe Beyat 2 Mayıs 1925'te İstanbul'da doğmuştur. Güzel Sanatlar Akademisini bitirdikten sonra resim öğretmenliği ve stüdyo yapar. Güzelliği dillere destandır. Uzaktan akrabası Oktay Akbal bile ona aşiktir. Hikayelerinde ondan "Hisya" diye söz eder.

Özdemir Asaf, Mevhibe'ye fena halde âşık olmuştur. Ama Lavinia, Özdemir Asaf'a âşık değildir. İlk âşk, ünlü ressam ve hocası Edip Hakkı Köseoğlu'dur. İkincisi ise İlhan Selçuk. 1952'de evlendiği İlhan Selçuk'a büyük bir aşkla bağlı olduğunu yıllar sonra İlhan Koman'ın oğlu Ahmet Koman'a yazdığı bir notta da belirten Lavinia, İlhan Selçuk'tan muhtemelen "Gönüllerde dolaşmanın çekiminden vazgeçemediği" için ayrılır. İlhan Selçuk'tan ayrılan Mevhibe Beyat ikinci evliliğini, şaşırtıcı bir kişiyle, o sırada Mücap Ofluoğlu'nun kurduğu İstanbul Oda Tiyatrosu'nda çalışan Öztürk Serengil ile yapar. Ne var ki, bu evlilik de uzun sürmez. Üçüncü ve son evliliğini ise fotoğraf sanatçısı ve kameraman Muhlis Hasa ile yapacaktır (6).

Oktay Akbal, yakın arkadaşı Özdemir Asaf'ı anlatırken şunları yazar;

"Bir aralık aynı sevgiliye tutulmuş gibiydik. Rüzgar der demez saçlarının dağılmasını istediğimiz bir sevgili. Bu insanı biz bütün şiirleri-

Mevhibe Beyat
2 Mayıs 1925 - 11 Eylül 2007

mizde, yazılarımızda, ilk gençlik düşlerimizde aradık, bulmaya çalıştık. Kah bulduğumuzu sandık, kah elimizden kaçırdık. Bazen Özdemir'le karşılıklı oturur, ya da sokakta uzun uzun yürürdük. Tek kelime konuşmadan.. Ya da konuşurduk.. Maçtan, sinemadan, en ufak şeylerden... Üzerine söz edilince sanki, büyüü kaçacakmış gibi bazı konulardan uzaklaşırdık... Bunları konuşmadan yaşardık"(7).

• • •

"Özdemir Asaf'ın unutulmaz bir yanı da 1950'lerin ünlü edebiyat matinerindeki tavırlarıydı. Son derece tatlı bir havayla gelir, kendine özgü peltek konuşmasıyla şiirini söyler, alkışa boğulur, iki elini birden kafasının iki yanına götürerek çift yanlı asker selamı verir, koca bıyıklarıyla gülümser, gösterisini genel istek üzerine 'Lavinia' adlı şiiriyle noktalar"(8).

Ülkü Tamer Ünlü Edebiyat matinerini şöyle anlatıyor:

"1950'lerde edebiyat matinerleri pek gözdeydi. Öyle ki, edebiyat matinesiz hafta geçmezdi neredeyse. Yazarlar, özellikle şairler, bir matineden bir matineye koşturur dururlardı. Bunun şiirini bile yazan Behçet Hoca (Necatigil), "yahu," demişti bir keresinde, "her gün sahnelere çıkıp okuyoruz. Müzeyyen Senar'ı bile geçtik."

Dinleyicinin ilgisi inanılmaz ölçüdeydi. Okul salonları, halkevleri, tiyatrolar dinleyicilerle dolup taşardı. Ayakta kalanlar bile olurdu.

Dinleyiciler dedim... Aslında seyirciler demem gerekirdi belki. Çok kişi sanatçıları seyre gelirdi çünkü. Asaf Halet Çelebi'nin sahneden "Kendimi sirkte vahşi hayvan gibi hissediyorum" dediğine tanık olmuştumdur.

En büyük ilgiyi ise her zaman Atilla İlhan'la Özdemir Asaf çekerdi. Çoğunlukla sona bırakılırdı onlar. Atilla siyah balıkçı kazağıyla sahneye çıkıp uzun atkısını arkaya fırlattığı zaman korkunç bir alkış kopardı. Tempo tutulurdu: "Pia! Pia! Pia!" Atilla da gözlerini kısıp ufuklara bakarak başlardı "Pia"yı okumaya.

Özdemir Asaf mikrofona çağrıldığında ise gülüşmeler başlardı. Bir güldürü oyuncusu gibiydi Özdemir Asaf.

Uzun uzun mikrofonu ayarlar, sessizce seyircileri süzer, tam şiirini okumaya başlayacakken susar, yine seyircilere bakardı sessizce. Kah-

kahalar dinince aynı şeyleri yineler, sonunda "r"leri "ğ" gibi söyleyerek okurdu:

"Bütün ğenkleğ aynı hızla kiğleniyogdu / Biğinciliği..."

Seyirciler bir ağızdan tamamlardı: "... beyaza veğdileğ."

Özdemir Asaf'ın ilk kitabı "Dünya Kaçtı Gözüme" 1955'de yayımlanmıştı. Biçim olarak, baskı olarak, o güne kadar rastlamadığımız güzellikte bir kitaptı. Ama fiyatı da dehşetti: 250 kuruş! Şiir kitaplarının 100 kuruşa satıldığı bir dönemde ne büyük eleştiri almıştı bu. Özdemir Asaf, "İçinde 47 şiir var. Şiir başına 5 kuruş çok mu!" diyerek kendini savunmuştu"(9).

• • •

"Yoğun düşün ve duyarlılıkları, çarpıcı sözcükler seçtiğini sezdirmeden, küçük dizeler halinde işlediği kısa şiirlerle verdi. Daha sonra, kimi bir kitaptan, kimi yaşamdan kopardığı izlenimlerden esinlenerek bilgece dörtlükler yazdı. Kendisiyle birlikte çağıyla ve toplumuyla hesaplaşmalarda buruk öfkesini içinde saklayan, yeni taşlama biçimleri getirdi"(10).

"Özdemir Asaf'ın şairdeki 'ikinci kişi' problemini, ikinci kişi ile kendi arasındaki bağlantıları çeşitli yönlerden derinleştirdiği, yaşayışını dolduran davranışları soyutlaştırarak bir düşünce planına yükselttiği, bunu yaparken de, 1950 şiirinin ortak biçim anlayışından ayrı, özel bir dil kullandığı görülür; çelişmeli, oyunlu bir mantık düzeninde mısra sayısını çok kere en aza da indirdiği olur"(11).

"1950'lerde kişiliğini bulduğu, şiirinin özelliklerini belirginleştirdiği zaman, bütün akımların dışında bir şairdi. Düşünceleri, duyguları yoğunlaştırıp kısacık şiirler yazışıyla Uzak Doğu ülkelerinin bilge şairlerine benziyordu.

Bu özelliğiyle Garip akımının ilk günlerine de bağlanabilirdi, ama o akım içinde fazla bir yer tutmayan bu anlayış, Özdemir Asaf'da düşünceye iyice ağırlık verilerek benimsenmiş, özenle işlenmiş, geliştirilmişti. Şiir düşüncelerin, duyguların yoğunlaştırılmasında aranıyordu. Uzun şiirlerde bile parçaların bu anlayışla ele alındığı açıktı"(12).

• • •

"Somut"ları zekası ve duygusuyla soyutlaştırıp başka bir somut yaratmayı başarmış asla sıradan olmayacak bir şairdir. "Her insanın bir öyküsü vardır, ama her insanın bir şiiri yoktur." der.

"ve kayığına bindi, yanına bir anlam aldı, açıldı".

• • •

"Yoldan geçiyordu, durdu... bir bahçe vardı. / Donuk
adımlarla, adım adım bahçenin duvarına yöneldi. / Donuk
gözlerle çiçeklere baktı, baktı. / Çiçekler sıcaktı. / Donmuş
bir sesle bahçivana sustu: / Bu çiçekler kesilecek mi? bu
çiçekler gidecek mi? / Bahçıvan dizlerine bahçeyi çöktü..
yüzüne çiçekleri döndü. / Bir ışık yanmıyordu, yandı, söndü. /
Elleri gözlerine baktı, gözleri ellerine aktı. / Gözleri ellerini
gördü.. elleri kördü. / Sönen ışık yandı..yanan ışık söndü. /
Dün yağmur yağacaktı, gün döndü, yarın yağdı, bugün dindi.
/ Ağlayacaktı.. kim anlayacaktı."

• • •

"bütün renkler aynı hızla kirleniyordu, birinciliği beyaza
verdiler..."

• • •

"yaşamak değil, beni bu telaş öldürecek..."

• • •

"öyle bir kelime söylesem ki diyorum, dışarıda bir başkası
kalmasa..."

• • •

"bir kelimeye, bin anlam yüklediğim zaman, sana
sesleneceğim..."

• • •

"bir şeyden yana isen sen belki varsındır;
bir şeye karşı isen sen kesin varsındır".

• • •

"bana senin için 'o mu' diye sordular
'o değil' dedim
anladılar"

• • •

"Geleceğim, bekle dedi, gitti: /
Ben beklemedim, o da gelmedi. /
Ölüm gibi bir şey oldu: / Ama kimse ölmedi."

• • •

Ellerini ver, öpeceğim, /
Binlerce el içindeyim, /
Şu beyaz çizgilerden gideceğim. /
Ellerini ver, ver ellerini... /
Seni öldüreceğim.

Gözlerinden gireceğim, /
İçinde yer edeceğim. /
Sana oradan sesleneceğim: /
Ellerini ver, ver ellerini /
Seni öldüreceğim".

• • •

"Zamanın, ateşin ve ölümün / Boyası beyaz. / Aşkın, yalanın,
kinin rengini / Kırmızı yaz. / Düşlerin, sevinin ve saygının
giysilerini / Maviye boya. / Yoksulluğu, umutsuzluğu ve ayrılık
gömleğini / Kara çiz."

• • •

"beni öyle bir yalana inandır ki,
ömürümce sürsün doğruluğu"

• • •

"bir sevgiyi anlamak bi yaşam harcamaktır
harcayacaksınız"

• • •

"Savaş onu okulun kapısında yakaladı,
Bir adım kala insanları görmeye.
Elinden kalemni aldılar
İttiler ölmeye öldürmeye
Tam düşünürken vurdular."

• • •

"Yalnız'ın adı okunduğunda /
Okulda ya da yaşamda /
Kimse /
"Burada" /
Diyemez.. /
Ama /
Yok da.."

• • •

"Özdemir Asaf, iki yıl Hukuk Fakültesi'nde okuduktan sonra İktisat Fakültesi'ne girmişti. İkinci sınıftaydık. Sınavlar yaklaşmıştı, kahrola kahrola ders çalışıyorduk. Ve bahar bütün güzelliğiyle gelmişti. Mayıs'a doğru bir gün Özdemir çıkageldi; istatistikten bir şey anlamadığını, kendisine yardım etmemi istedi. Özdemir'in evine birlikte gittik. Hatırladığım kadarıyla Acıbadem'de oturuyordu. Şimdiki gibi her taraf betona boğulmamıştı. Bakımsız bir bahçe hatırlıyorum. Bir de Van Gogh'un atı çıkarılmış, sadece araba kısmı kalmış resmine benzeyen epey eski bir araba... Özdemir'in eşi hamile idi.

Kızının adı aklımda kalmış: Seda. Yemek hazırlamışlardı. Sonra çalışma odasına çekildik. Bir süre çalıştıktan sonra Özdemir, "Yahu biraz da şiir okuyalım!" dedi. Dağlarca'nın Çocuk ve Allah'ından şiirler okuduk. Bir-iki gün böyle geçti, Özdemir, bu işin yürümeyeceğini anlamıştı, "Senin çalışmanı da engelliyorum. Yürümeyecek, belli," dedi.

Sınav günü ikimiz de kapının önündeydik. İstatistik hocamız Prof. Ömer Celal Sarç'tı. Prof. Sarç sınav salonuna girerken Özdemir yetişti, "Efendim," dedi, "bu sabah çocuğum oldu, hazırlanamadım." Hoca da ne diyeceğini şaşırıldı... Ne zaman bir meyhanede karşılaşsak, Özdemir sözü hep bu konuya getirir, "Naci çok uğraştı benimle ama basaramadı!" derdi, gülerdik..." (13)

• • •

"Bizi tanıştıran olmadıydı. Ama yine de tanırdık birbirimizi. Bir gün Çağaloğlu'ndaki "Yuvarlak Masa Yayınları"nın vitrinini seyrederken dükkanın kapısında belirivermiş ve seslenmişti bana:

-Sen Elif Naci değil misin?

-Evet. Sen de Özdemir Asaf.

Gülüştüük. "Gerçi tanıştıran olmadı ama biz kendi göbeğimizi kendimiz kesmeye alışmışız," dedi, çağırıldı beni içeriye. Büyük bir bardakla çay içiyordu. "İster misin?" dedi. Ben isteksizdim, o yineledi: "Ama içinde ne var bir bilsen." Konyakla çay içmesini severmiş.

-Laf olsun diye bak anlatayım sana, dedi. Adamın birine bir yerde çayla konyak ikram etmişler, pek beğenmiş. Karısına tarif etmiş, "hanım, buna punç derler ne zaman istersem bana yaparsın," demiş. Günün birinde istemiş. Bakmış, karısının getirdiği nesnenin rengi bir tuhaf. Bir yudum almış, içilecek gibi değil... "Hanım," demiş, "bu ne biçim punç?" karısı, "Bey," demiş, "evde çay yoktu, kahve yaptım; konyak yoktu, rakı koydum."

O gün bir şey içmedim ama, o koltuğumun altına bir düzine kitap sıkıştırdı. Bunlardan birinin üstüne de şunları yazmış. Aynen alıyorum: "Elif Naci Beyfendi, çağımızda doğruların güzelliği eksik, güzellere doğruyu yanlış iken. 9.9.1967 Özdemir Asaf."

Sonraları, ikimiz de içkiyi sevdiğimiz için, sık sık meyhanelerde buluştuk. Ben ona "rakı sofrasında içkinin en iyi mezesi şiirdir," derdim, Nazlanmadan okurdu şiirlerini bana. Böylece geç kalmış bir dostluğu bir yudumda içivermiştik" (14).

• • •

İlkokula giderken öğretmenini, bazen şiir okuturmuş çocuklara sırayla fakat sıra Özdemir'e geldiğinde onu atlarmış. Küçük Özdemir bir gün dayanamamış sormuş: "Öğretmenim, bana neden şiir okutmuyosunuz?" diye.

Öğretmeni de küçüğün ağızıyla yanıt vermiş: "Çünkü Özdemir'i öğütürüm, sen şiir okumuyosun, sen şiirin içine okuyosun!" (15)

• • •

Bir ilkokulun birinci sınıfında okulun ilk günü... Öğretmenleriyle ilk kez karşılaşan çocukların kulaklarında; "Şiir bilenler parmak kaldırsın" sözü çınlar. Parmak kaldıran öğrencilerin sayısı, iki elin parmaklarını geçmez. Öğretmenleri sırayla hepsini çağırır. Tahtaya kalkan çocuk, başı ile sınıfı selamladıktan sonra şiirini okur, hazır ol vaziyetinde.

Biri Atatürk ile ilgili şiir okur, biri 23 Nisan, öteki 19 Mayıs, bir diğeri 29 Ekim, kimileri de annem, okulum, öğretmenim. Her şiir okuyan büyük alkış alır. Sıra kendisine gelen Seda da tahtaya koşar, büyük bir sevinçle. Beyaz kurdeleler ile örülmüş saçları dalgalanır bu sırada. Rujan ayakkabılarını bitiştiğinde çıkan sesle içi gıcırda, ama heyecanı daha ağır basmaktadır.

Bir şair olan babasının, arkadaşlarının evlerini ziyaretleri sırasında, çok sık okuduğu bir şiiri ezberlemiştir Seda. Babasından büyük ve önemli şair yoktur elbette ki o'nun için. Başlar okumaya.

ölebilirim genç yaşında,
en güzel şiirlerimi söylemeden götürebilirim.
şimdi kavak yelleri esiyorken başımda,
sevgilim,
seni bir akşamüstü düşündürebilirim.

Şiir biter, Seda'nın heyecanı da artar. "Hani nerede alkışlar?" sorusu kafasının içinde yankılanır, birkaç saniye önce arkadaşlarının kulaklarında yankılanan mesaj şiiri gibi. Şiirin bitmesiyle başlayan sessizlik, Seda'nın kafasının içinde artan bir çığığa dönüşür. "Neden?" Sessizliği ilk bozan kişi elbette öğretmenidir.

"Sen bu şiiri nereden biliyorsun? Kim ezberletti bu şiiri? Kimin şiiri bu?"

Sessizlik artmaya devam etseydi diye düşünmekten kendini alamaz Seda, ama yanıtlamaktan da geri kalmaz.

"Babamın."

"Baban ne iş yapıyor?"

"Matbaacı."

"Babana söyle, yarın okula gelsin."

Akşam eve gider gitmez olanları anlatır babasına Seda ve beklediği gibi bir yanıt alır. Evet, sessizce dinleyen baba güler, yalnızca güler.

Bu olayı anlatan Seda Arun, şu cümleler ile devam ediyor: "Uzun saçları, gür bıyıkları, siyah beresi, bakışlarındaki ışıltısı, r'leri söyleyemeyişi, onu arkadaşlarının babalarından ayırıyordu. Babamın Öz-

demir Asaf olduğunu öğrenmem için ilk kitabının basılmasını beklemem gerektiğini o günlerde bilmiyordum”(15).

• • •

Özdemir Asaf, oğlunu yanına alıp dışarı yemeğe çıkar. Mevsimlerden sonbahardır ve yollar kurumuş yapraklarla örtülüdür. Oturlar bir lokantaya ve yemek yerler. Yemek bittikten sonra, oğluna manzaranın çok hoşuna gittiğinden bahseder şairimiz. Bir müddet sonra kâğıt kalemini çıkarıp yazmaya başlar. Kâğıdı arkalı önlü doldurur ve bitirir şiirini. Sonra okur. Tekrar okur. Biraz düşünür, ilk ve son satır dışında tüm satırları karalar.

“zaman her şeyi süpürebilir,
sonbaharı süpüremez”. Şiir bitmiştir(15).

• • •

“Daha gidilecek yerlerimiz var
Şu sohbetinizi dinler gideriz
Coştukça şarkılar, türküler, sazlar
Rakı mı, şarap mı, içer gideriz”

Özdemir’in “Kalmak Türküsü” başlıklı şiiri dilimize pelesenk olmuştu. Durmadan okuyorduk ve müzik dinliyorduk. Yves Montand’ı öğreniyorduk, “Quand Un Soldat”, “Grands Boulevards”, “Rue Lepic”, “Le Musicien” ve hele “Les Feuilles Mortes”... Araya Enrico Macias karışabilirdi, “La Fete Orientale”, “Le Grand Pardon”, “La Romance” ve (yine hele) “A La Face de l’Humanite”. Yazdığımız şiirin haddi hesabı yoktu, yırtılanlar kalanlardan çoktu ve Mireille Mathieu’nun “Tornero” suyla ağlamak serbestti, en azından Özdemir öyle diyordu.

Yok, hayır, müzik ya da edebiyat anıları falan değil, İstanbul’un derin içki tarihinden bir bar yaprağı, Özdemir Asaf’ın (yazıda babam ve ustam, yüreğimin yanındaki koca adam Özdemir’in) Bebek’teki barına “içmeye, müzik dinlemeye, şiir konuşmaya” giderdik. Şimdi yerinde yellere esen bu “odacık” ağaç duvarlı sıcak bir yüreği andırırdı. Doğru ya, Özdemir’in o eşsiz barı hep taze budanmış çam ve yaşlı şarap tüterdi. Hayır, yıllanmış şarap değil, öyle “profesyonel” tüt-süler ve markalar hiç mi hiç yürümezdi Özdemir’de, edebiyat ve adabıyla yaşlanmış şarap; yani biraz Serge Reggianni. Neyse Serge’ye vakit var daha... Boydan boya kitap rafları, duvarlarda şiirler ya da dizeler, eski bir gramofon, birkaç plak (taşbaskıdan günümüze, ilk operadan Nana Mouskourie’ye, ne oldu bizlere kadeh üstüne kadeh devirten o korkunç koleksiyon?), kunt masalar ve çift kişilik kalın koltuklar. Bar mı? Ne gezer, belki biraz “bistro”, azıcık “pub” ve çokça Özdemir! Yalnız gittiğim bir akşam (o yaşlarda yalnız akşamlar çok olur, akşam erken düşer ve bir türlü geçmek bilmez, ne kadar sağlam olursan ol en “şişkin” kas yüreğindir, patladı patlayacak) Özdemir kulağıma eğilip tam orta yerdeki kül rengi saati gösterdi:

“Sayılardan korkuyorum!” Gerçekten de akreple yelkovan dışında zamanı gösteren tek bir iz yoktu saatin üstünde, çok şaşırıyordum; oysa Özdemir Asaf tam bir “zaman tanımaz”dı, nereden bileceksin ki o yıllarda?

Hayhuysuz, abartısız bir ortamda az az içip çok çok konuşurduk Özdemir’le, daha doğrusu ben az içerdim, o içki devesini hamuduyla götürürdü. 1974 müydü, daha önce miydi hatırlamıyorum ama bir akşam, “Üstad, çok içiyorsun,” diyecek oldum da, “Karaciğerimin gümrükçüsü müsün?” diye bağırarak kovmuştu beni!

Çok insan gelmezdi Özdemir’e o aralar, varsa yoksa Papirüs ve Kulis, kim kalkar da Bebek nam Boğaziçi kasabasına taşınır akşam akşam?

“Şef garson” (hoş, başka garson yoktu ya, müdavime Özdemir biz-zat, müşteriye öteki bakar) Halit sessiz bir “karakter”, kantarın topuzunu kaçırdın mı “Ağabey, beyaz şarabın soğuğu kalmamış, yarın akşam devam etseniz,” falan diyor, efendi çocuk, arkasını döndü mü de ver elini mutfak, Buzbağ gerçekten buz gibi, rezalet çıkacak ve Özdemir köpürecek diye Halit’in aklı gidiyor! Yine bir akşam bardayız, Soyut dergisinde çok eskiden çıkan bir şiirini imzalıyor ve “Çok yayımlandım ama bölük pörçük yayımlandım,” diyor Özdemir. Soramıyorum ne demek istediğini, saygısızlık olur diye düşünüyorum ya da ne bileyim, gizli bir yaraya parmak basmak istemiyorum belki. Konuşuyoruz. Anlattıkça Özdemir benim çevrenim genişliyor, onunki daralıyor ya da tükeniyor, yolun sonu yakın anlaşılıyor...

... Nereden bilebilirdik ki?

Cumhuriyet gazetesi bir zamanlar İttihat ve Terakki Cemiyeti’nin merkezi olan yüksek tavanlı ahşap konaktan yeni binasına taşınalı ne kadar olmuştu? Cumhuriyet’te Doğan Hızlan’la tanışalı ne kadar olmuştu? Gündüz Üniversite, akşam Cumhuriyet, gece Özdemir’in barı “döngü”sü hangi tarihte başlamıştı? Hatırlamak mümkün değil ama Doğan’la beni Özdemir tanıştırmıştır, o da şöyle: Durmadan şiir yazıyordum, özellikle Necatigil etkisi açık açık bağırıyor çiziktirdiklerimde, bir gün (nasıl ve nereden yüreklendiysem) Yaşar Nabi Nayır’ın Varlık’taki odasından içeri dalıyorum ve... Öykünün sonu hüsrana tabii. Yaşar Nabi (kibarca) eli yüzü birazca düzgün şiirlerin Behçet Hoca’nın gölgesi altında olduğunu, diğerlerininse şiir bile olmadığını söylüyor! Akşam yine Özdemir’deyim; yumuşak bir sesle düzyazı denememi öneriyor ama öyle öykü falan değil, inceleme türünden. Doğan’ı aramamı söylüyor. Sonuç: Yaklaşık 10 yıllık Bab-ı Ali serüveni, bir o kadar kitap, yüzlerce gazete ve dergi yazısı!

Yıllar sonra (öğrencilik bitmiş, doktora merdanesinden “başarıyla” geçilmiş, başarısız bir “yurtdışı” macerası yaşanmış, reklamcılıkla “flört” edilmiş, dönüp dolaşıp üniversiteye “hoca” olunmuş) eve kolumun altında sınav “klasör”leri, başımda çatlayan sancılarla döndüğüm bir Ocak sonu akşamı, televizyon haberlerinde “Şair Özdemir Asaf’ın İstanbul’da öldüğünü” duydum. Duyduğum an, yazmaya doymuş muydu? Özdemir, diye düşündüm. Bezginlik, argınlık mıydı son yıllarını dolduran, yoksa çıkış yolu arayan tükenmez bir şiirsel birikimin sürekli ve örtülü doğum sancıları mı? Bilinmez. Necatigil gibi, bir “saklı su” şairiydi Özdemir Asaf; yalnızlık tutkusuyla

yalnızlık korkusunun birleştiği dizeleriyle, yaşamı erteleye erteleye, gizli gizli yaşlanmayı göze almıştı. Zamandan ürken ve zamana gülen Özdemir yoktu artık...

Evin orta yerinde, elimde "klasör"ler, öylece kalmıştım.

Bar önceden kapanmıştı, "maddi imkânsızlıklar nedeniyle" gibi (çok da haklı) açıklamalar yapılmıştı eşe dosta. Kapanışa yakın bir tarihte (sanıyorum 1979'un Mayıs'ıydı) Özdemir'in büyük oğlu Gün'e İzmir feribotunda rastlamıştım ve o söylemişti, babası çok üzülüyordu ama artık yürümüyordu bu iş! Şimdi düşünüyorum da, 10 yıl sonra pıtrak gibi çoğalan (ve her ne hikmetse tekмили her gece tıklım tıklım dolan) barları "öngörseydi" Özdemir Asaf, kapısına son kez kilit vururken acı acı güler miydi? Bar kapandıktan sonra en fazla bir yıl yaşadı Özdemir, yıllar boyunca içki içip söyleştığımız o sıcak mekânın neredeyse tam karşısındaki Bebek Camii'nin avlusundan Aşiyan'a uğurladık onu.

Sonra? Barın yerinde bir tuhafiyeci açıldı, yürümedi.

Daha sonra Bebek Video oldu orası, bugün hâlâ öyle midir?

Peki, önce?

Çok, ama çok önce bir gece, çok şaraplı, çok "duygusal" bir gece, adının Nazan olduğunu öğrendiğim çok güzel bir genç kadın Piaf söylüyordu Özdemir'de. Az ötedeki masada oturup Özdemir'le dinlemiştik "Les Amants d'Un Jour" şarkısını. Aşıklara içki ve barınak sağlayan, yapayalnız ve 25 yaşındaki garson kızın öyküsü içimize işlemişti. Sonra Reggianni söylemişti Nazan, Georges Moustaki'nin dizeleriyle:

"Madam Nostalji / Bir şehrin adı ağılatır seni / Ve zavallı aptal / Karıştırırsın aşkla coğrafyayı / Madam Nostalji / Özür dilerim ama bıktım / Senin gri ve siyah dantellerinden / Acılarım yeterince yoğun / Uykusuzluklarını paylaşacak yürek yok bende / Yaşama benzeyen bir güzelle / İhanet etmek istiyorum sana / Bu gece."

Nazan'ı bir daha hiç görmedim. Piaf ve Reggianni söylediği ağaç masanın yerinde bir ara Bebek Video'nun kasası ve Sting kasetleri duruyordu... (16)

• • •

"Asmalimescit'te Refik'in meyhanesinde çokça buldum. Müjdat Gezen'in abisi Nejat da, Bekir Sami Sertöz de, Gürdal Duyar da..."

Gürdal Duyar, bir "karşı" masada oturur, el kadar ak kâğıtlara "çaktırmadan" desenler çizirdi. Gecenin bir vaktinde de bir çiçek bırakır gibi, çizdiği deseni masaya bırakır, karanlığın koynunda kaybederdi gölgesini...

Duyar'ın işte o desenlerinden biri, Özdemir Asaf'ın ölümünden sonra "Ça" başlığı altında toplanan yazılarının kapağını süsleyecektir.

O yıllarda Özdemir Asaf, Refik'e akşamüzeri gelir, masasını "beyaz"larla donatırdı: Sulandırılmış rakı, ayran ya da yoğurt, beyaz peynir, karnabahar...

Ve ölümsüzlüğünün sırrını bulduğuna inandığı zeytinyağı...

Bir akşam, "Bu yiyeceklerle doksan yıl yaşamanın sırrını buldum" demişti, en büyük düşü de Şişhane'de "beyaz"larla donatacağı dört-beş masalık bir meyhane açmaktı...

Fakat o akşamın üzerinden daha bir yıl geçmeden ömür defterini ölüm adına imzaya açacaktı...

Türk şiirinin pelerin ile dolaşan ve kadınlara gecenin hangi saatinde olursa olsun, nereden bulmuş olursa olsun, çiçekler sunan tek şairiydi. Bu anlamda da "jest"lerin şairi...

Şiiri de bir "jest"ti bu yüzden, davranışları da...

Şiirini belli bir akıma bağlamak mümkün değil.

Özgünlüğü de buradan kaynaklanmakta.

Dediği gibi, oldu bitti "ödül"e ısınamadı, bu yüzden de hiçbir ödüle katılmadı.

Bunun içindir künyesinde "ödül" sözcüğünün bulunmayışı...

Asıl ününü ise ölümünden sonra kazandı, gençlerin "sevgili" şairi oldu.

"R"leri söyleyemezdi, ama bu kendi özel şiir dilini yaratmasına engel değildi.

Konuştugu gibi yazdı.

"Sana güzel deyorlar; / Sakın olma"

diye yazmışsa öyle de konuştu.

Yalın yalnızlığına sığındı şiirinin ve kendinin...

Asıl adı Halit Özdemir Arun idi.

Özdemir Asaf diye bilindi". (17)

Bir denemesinde şöyle diyordu:

"Yaşadığımı şiirlerimde en yoğun yönleriyle,

en kesin sandığım biçimlerde,

en kısa olduğuna inandığım ölçülerde verdim, veriyorum, vereceğim."

Kalın sağlıcakla

Kaynaklar

1. Ümit Yaşar Oğuzcan, Şairlerin Seçtikleri – Antoloji, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1974, İstanbul.
2. İlhan Selçuk, "Pencere", Cumhuriyet, 14 Şubat 1998.
3. İlhan Selçuk, "Pencere", Cumhuriyet, 4 Mart 1999.
4. Mücap Ofloğlu, *Bir Avuç Alkış*, Çağdaş Yayınları, 1985, İstanbul.
5. Meldâ Kaptana, *Ben Bir Bizans Bahçesinde Büyüdüm*, YKY, 2003, İstanbul.
6. Haluk Oral, *Şiir Hikayeleri*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2008, İstanbul.
7. Oktay Akbal, *Şair Dostlarım*, Elif Yayınları, 1964, İstanbul.
8. Memet Fuat, "Konuşan Toplum", Cumhuriyet 16 Şubat 1994.
9. Ülkü Tamer, *Yaşamak Hatırlamaktır – Anılar Kitabı*, Kitap Yayınevi, 2010, İstanbul.
10. Şükran Kurdakul, *Şairler ve Yazarlar Sözlüğü*, İnkilap Kitabevi, 1999, İstanbul.
11. Behçet Necatigil, *Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü*, Varlık Yayınları, 1998, İstanbul.
12. Mehmet Fuat, *Çağdaş Türk Şiiri Antolojisi*, Adam Yayınları, 2008, İstanbul.
13. Fethi Naci, *Anılar Kitabı*, Sel Yayıncılık, 2009, İstanbul.
14. Elif Naci, *Sanat Olayı Dergisi*, Mart 1981, İstanbul.
15. Seda Arun, *Sana Mektuplar*, Doğan Kitap, 2010, İstanbul.
16. Jak Deleon, *İstanbul Barları – Meyhane Üzre Ruzname – Bodrum Barları*, Cep Kitapları, 1989, İstanbul.
17. Refik Durbaş, *Rakı İle Edebiyat Muhabbeti*, Ege Basım, 2007, İstanbul.

Prof. Dr. Faruk Alagöl

1949'da Urfa'da doğdum. Urfa'nın din ve tarih geçmişinin önemini ve güzelliğini hissederek büyüdüm. Göç olgusunun henüz başlamadığı bir dönemde, insan ilişkilerinin sadece samimi hislerle sürdürüldüğü bir ortamda. Müzikle tanışmam da Urfa'da Süryani Girgis'in keman dersleri ile başladı.

Orta öğretimi, Urfa'da başlayıp İstanbul'da Vefa Lisesinde tamamladım. İstanbul'un tanınmış kalbur üstü okullarından biri idi Vefa Erkek Lisesi. Öğrencilik yıllarımda mühendislik popüler bir meslek, İstanbul Teknik Üniversitesi de öğrencilerin ulaşmaya çalıştığı bir hedef okul haline gelmişti. Genellikle düzenli ve iyi bir öğrenci oldum. Matematik bütün dersler içinde en fazla keyif aldığım konu oldu. Ancak sınıf arkadaşlarımdan büyük kısmı Teknik Üniversite heyecanı taşıırken ben yıllardır Tıp Eğitimi hedeflemiştim. Arkadaşlarım, çok yadırgayarak, bu seçimimi matematik öğretmenime ihbar (!) etmişlerdi.

İstanbul Tıp Fakültesine 1966 yılında girdim. Fakültenin ilk yılları önemli bir değişime sahne oluyordu. Altmış sekiz kuşağının oluşmasını sağlayan olaylar başlangıçta düşünce özgürlüğü, okuma seferberliği, özgür tartışma gibi olguları beraberinde getirdi. Bu dönemde aldığımız ivme ile bir çok yazarı tanıma ve okuma imkanı bulduk. Yazık ki bu dönem kısa sürdü ve yerini kargaşaya bıraktı. Uzmanlık tercihim ilk yıllardan itibaren gelişerek olgunlaştı. Başlangıçta cerrahi, psikiyatri gibi disiplinler cazip gelmesine rağmen 3 ncü sınıf sonrası İç Hastalıkları tercihi ağırlık kazandı.

Fakülte yıllarımda İstanbul Üniversitesi klasik müzik koro çalışmalarına katılma fırsatı buldum. Süheyla Altınışdört yönetiminde birçok değerli sanatçının devam ettiği bu toplulukla defalarca öğrenci konserleri ve radyo programlarına katıldım. Yoğun ders programı içinde dinlendirici ve huzur verici bir zaman dilimi olarak hatırlıyorum bunları.

İstanbul Tıp Fakültesinden 1972 yılında mezun oldum. Askerlik görevini 1972-1974 yılları arasında tamamlayarak 1974 yılında İç Hastalıkları A.B.D'nde uzmanlık eğitimine başladım. İç Hastalıkları kliniğinin temelleri sağlam bir geleneği vardır. Her biri konusunda deneyimli, bilgili ve usta öğretim üyeleriyle çalışma imkanı bulduğuma şükrediyorum. Alınan eğitimin, usta-çırak beraberliğinin önemini, her hasta karşısında yeniden hissediyorum. Bu zincirin bozulmamasına özen göstermek gerek. İç Hastalıkları eğitiminin birinci yılında Endokrinoloji ile daha yakından ilgilenmeye başladım. Böylece zihnimdeki yan dal uzmanlık konusu da şekillenmeye başlamıştı. Asistanlığımın birinci yılında Endokrinoloji Bilim Dalından Baş asistanlık teklifi geldiğinde tereddütsüz kabul ettim. İç Hastalıkları uzmanlık eğitimini "Gecikmiş Püberteli erkeklerde zayıf androjenik etkili anabolizan Stanazolol ile somatik ve seksüel gelişme, BH sekresyonu üzerinde elde edilen sonuçlar" konulu uzmanlık tezi hazırlayarak tamamladım.

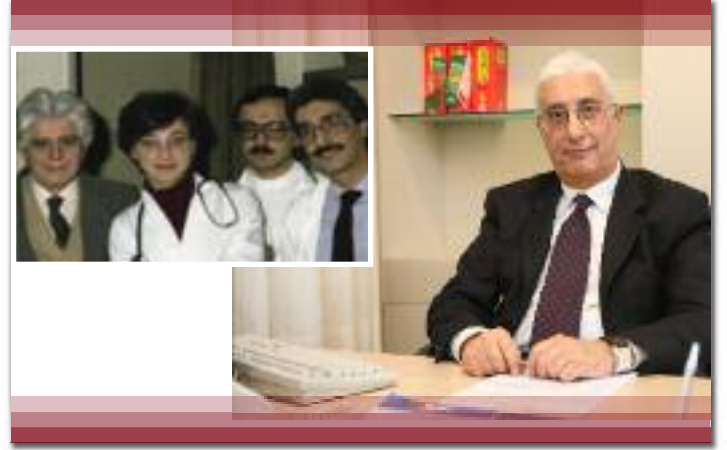
Böylece 1978 yılında Endokrinoloji ve Metabolizma Bilim Dalında başasistan olarak çalışmaya başladım. Bilim Dalında Prof. Dr. Ferhan Berker, Prof. Dr. Özkan Sandalcı ve Halil Azizlerli ile birlikte uyum içinde ve her konunun özgürce tartışıldığı bir ortamda çalışmaya başladık. Endokrinolojinin tüm konuları ilginizi çekse de başlangıçta sürrenal ve gonad hastalıkları, hemen sonra tiroid hastalıkları ve hipofiz biraz daha öne çıktı. Bin dokuz seksen iki yılında yardımcı doçent, 1984'de doçent oldum.

Diğer Bilim Dallarını ile yakın işbirliğine de bu yıllarda başlandı. Böylece Endokrin cerrahisine gönül veren değerli arkadaşlarımızla Endokrin Cerrahisi polikliniği uygulamasını hayata ge-

çirdik. Haftada bir gün birlikte hastaları değerlendirmenin öğrenmeyi ve tecrübeyi nasıl olumlu etkilediğini birlikte yaşadık. Daha sonra bu işbirliği başta Patoloji ve Nöroşirürji ile olmak üzere, diğer Bilim Dalları ile de sağlandı. 1990 yılında Profesör oldum.

Bilim Dalımıza yıllar içinde, beraber çalışmaktan her zaman onur duyduğum sevgili arkadaşlarım katıldı. Bilim Dalımızda genel Endokrinolojiyi ihmal etmeyerek öğretim üyelerinin uz-

manlaşma eğilimleri gelişti. Son 10 yılda İstanbul Üniversitesi yöneticilerinin araştırma fonuna verdiği destek sayesinde araştırma projeleri ve yayınlarda artış meydana geldi. Önümüzdeki yıllarda bu konuya verilen desteğin daha da artacağına gönülden inanmak istiyorum.

Birkaç dönem Yardımcı Doçent, Doçent ve Profesör olarak Fakülte Kurulu üyeliği ve çeşitli komisyon üyeliklerinde bulundum, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Bilim Dalı Başkanlığı yaptım.

Biyoloji ile ilgilenmek ve biyolojiyi bilmek kişilere ayrıcalıklı bir konum kazandırır. Sanki yaşamın sırlarını size fısıldayacakmış gibi gelir. Tıp eğitimi ve hekimliği kutsal bir meslek haline getiren de bu olsa gerek.

İnsan sevdiği işi yapmalı. Ben bu işi seviyorum.

Kalil abi emekli yemeği

Cerrahi kızlar ekibimiz

İzne ayrıldığı gün

Sevgili Faruk Alagöl'ü, yetmişli yıllardan meslektaş ve partner olarak tanıyorum. Sadece mesleki konularda ortaklığımızın yanında, sosyal ortamda da kendisiyle yıllarca birlikte olduğumuz için, kendimi şanslı addediyorum. Faruk'ta iki önemli özelliği gördüm; tanrı ona cömert davranarak kişilik, mesleki hayat ve sosyal ilişkilerinde sıradışı özellikleri vermesi; ama daha önemlisi, bu değerlerini bizlerle paylaşma cömertliğini de ona sunmasıdır.

Yıllarca endokrinolojinin önemli yol göstericilerinden birisi oldu ve devam ediyor. Bizim de endokrin cerrahisinde ilerlememiz için, ne gerekiyorsa yaptı.

Gerekseydi ameliyatlari yapabilirdi; çünkü ameliyathane ve cerrahinin içindeydi.

İlerleyen yıllarda, endokrinoloji ve endokrin cerrahisi yoluna girmişti. Bu uzun yıllarda, spor ve sosyal aktivasyonlarında da birlikte olduk. Tenis maçlarında rakip olduk, yendik, yenildik, mutlu günler geçirdik.

Hastane dışında yaptıramadığımız tek şey kaldı; çocukluğundan kalan kemanını tamir ettirip birlikte müzik yapmamızdır.

Ailesi ve arkadaşlarıyla sağlıklı, mutlu yıllar dileğiyle...

Prof. Dr. Tarık Terzioğlu

İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi

Genel Cerrahi A.B.D.

Sevgili Faruk Alagöl Ağabey'imi anlatmak benim için çok kolay olacak, çünkü onu tanıyanlar, onu sevenler o kadar çok ki; ne kadar yazsam "Refik de amma abartmış" diyecek çıkmaz; belki olsa olsa "Az yazmış, şu yönünü unutmmuş" diyenler çıkabilir. O da affola... İnsanın yanından ayrılmak istemediği, muayenehanesine gitmesin de biraz daha konuşalım, beraber olalım dediği insandır Faruk Ağabey. Onunla bir kez konuşup, onu tanıyıp da çekim alanına girmeyen kişi yoktur. Halil Azizlerli ağabeyimizin dediği gibi, o günümüzde bir ermiş, bir azizdir. Ama Halil Ağabeyin bu karara nasıl vardığını burada söyleyemem, ikisini de tanıyanlar Halil Ağabey'in neyine karıştığını anlamıştır. Ben ikisini de daha 1970'li yıllarda tanımağa başlamıştım. A Blok 4.kattaki odalarının önünde veya rahmetli Ferhan Hoca'nın kapısında hiçbir zaman erimeyen kuyrukları merak edip de içeri baktığımda görmüştüm onları. Kuyruk gecenin 8-9'unda biter, ertesi gün gene aynı yerden başlardı. Onların ruhlari, bilgileri, duygulari bile eşleşmişti; hiç onları birbirinden ayrı düşünmezsiniz. Ben de o zamandan kalan duygu şudur: Kim olursa olsun, hangi sosyal düzeyden olursa olsun, onların kapısını

çalıp da reddedilen bir kişi olamaz. Bu örnek Hocalari örnek alıp da yetişen doktora ne mutlu...

Endokrin Derneği'nin faaliyetlerinin son yıllarda artması ile Faruk Alagöl Hoca giderek tüm Türkiye'de öncelikle endokrin, sonra da tüm tıp camiasında haklı bir saygınlık kazandı. Kimin zor bir endokrin hastası olup da içinden çıkamasa, ilk olarak ona başvurur. Bunun sebebi onun sadece güncel ve engin bir tıp kültürüne sahip olması değil, aynı zamanda en sıkışık anında bile sabırla her şeyi dinlemesi, insanlara yardım gayreti içinde olması, insanı rahatlatan bir özgüveninin olmasıdır.

Bir işe karar vermeden önce çok düşünür, herkese sorar, kuvvetli kuvvetli öksürür, sonra da doğru bildiğini yapar. Onun bu titizliğini, onu tanımayanlar başlangıçta kararsızlık gibi yorumlayabilir, ama bir kere de karar verdi mi, asla kararından vazgeçmez ve olayları sonuna kadar takip eder. En sonunda onun haklı olduğu ve korkularında ne kadar geçerli sebeplerinin olduğu mutlaka anlaşılır. O her zaman gerçek bir bilim adamının kuşkuculuğuna sahiptir. Bir konuyu derinlemesine incelemeyen ve kendi aklına yatmadan asla içselleştirmez. Faruk Alagöl ağabeyimiz gerçek bir sosyal demokratır, sanki öyle doğmuştur. Kendisiyle tamamen zıt görüşü olan kişilere, hatta soyut düşüncelere bile yaklaşımı öylesine sevecen, öylesine hoşgörülüdür ki; bazen isyan edecek hale gelirsiniz. Belli bir görüşünden ötürü bir insanı, yerdüğünü, küçümsediğini hiç görmedim. Her zaman 'insanı' kazanmak peşindedir. Herkesin tahammül edemediği insanlara nasıl sahip çıktığını, bir baba nasıl evladını reddedemezse, onlara öyle baktığının canlı örnekleri zihnimizdedir. Onun hümanistliği sizi de yumuşatır, insanlığınızı hatırlarsınız. Rahmetli Ferhan Berker Hoca'nın son günlerinde onunla ilgilenişini, şefkatini, tıbbi yönden ele alışını görünce, kendi öz çocuğu babasına böyle bakmaz diye düşünmüştüm. Günümüzde bilgelik adına ne söylenebilirse, hepsinin canlı örneğini Faruk Ağabey'de görebilirsiniz. Hayat görüşü ile, yaşamı ile hepimize örnek bir insandır. Onun odasına uğramadan, bir kahvesini içmeden güne başlayamayız. Biraz güncel olaylardan bahseder, birkaç zor vaka danışır, her şeyin cevabını alır, mutluluk ve gönül rahatlığı ile günümüze başlarız. Onunla konuşunca en zor vakalar kolaylaşır, yaptığımız işlerin doğruluğundan emin olur, hastalarımıza bakarken konuşurken farkında olmadan onu taklit eder, onun gibi uzun uzun düşünürüz. Açıkçası onun çevrenizde bulunması sizin için bir güvencedir, bir güvenlik duvarıdır. Bana göre her tıp öğrencisinin, asistanın, doktorun, öğretim üyesinin Faruk Ağabeyin rahleyi tedrisatından geçmesi elzemdir. Özellikle böyle eski kelimeler seçtim, çünkü kendisi dile çok düşkündür, sık kelimelerle konuşulmasından hiç hazzetmez. Tarihe, müziğe, felsefe ve edebiyata nasıl bu kadar zaman ayırıp, bu düzeyde bir kültüre sahip olduğuna hiç akıl erdirememişimdir. Çünkü onun tıbbi ne kadar yakından takip ettiğini, ne kadar çok hasta baktığını yakinen biliyorum. Faruk Alagöl'ü sinirlendir-

mek çok zordur. Halil Ağabeyin inanılmaz şakalarına nasıl katlanabildiğine şaşarsınız. Onun sabrı sonsuzdur, sabrı da kendine güvenindedir. Ama evrensel haksızlıklar, hastaya karşı yapılan en ufak yanlışlık ve saygısızlıklar karşısındaki patlamalarından gerçekten korkmalısınız. Asla kendisine karşı yapılan yanlışlardan dolayı sinirlenmez, ama bir hastanın tedavisinin aksaması, nöbette bir hastanın atlanması onu çileden çıkarır. Onun sanki yüzyıllar öncesinden gelen bir kültürü, bilgisi, bilgeliği vardır. En bilinmeyecek hastalıkları bilir, en zor vakaları herkes ona danışır, ama sanki bunlar çok tabii bir şeylermiş gibi alçak gönüllü davranır, bunları bilmeyenleri küçümsemez. Onunla mesai arkadaşlığını paylaşmamak çok büyük bir kayıptır. Tek üzüntü kaynağım bunca yıldır çok güzel olduğu söylenen sesinden bir klasik müzik eseri duyamamış olmaktır. Umarım bu da gerçekleşir. Onun hakkında tek olumsuz söz söyleyemem. Daha sonra birlikte gene çalışacağım bir kişiyi bu kadar övmem hoş karşılanmayabilir ve yatırım olarak düşünülebilir. Ama Faruk Ağabey öyle müstesna bir insandır ki, onu tanıyanlar bu söylediklerimde bir abartı bulmazlar; onu tanımayanlar ise keşke bir tanısalar. Hatta tanımak için gayret göstermeliler diyebilirim..

Prof. Dr. Refik Tanakol

Istanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi

İç Hastalıkları Anabilim Dalı Endokrinoloji, Metabolizma ve Beslenme Bilim Dalı

Faruk Alagöl Hoca'yı Dahiliye ihtisasım sırasında daha yakından tanıma fırsatım oldu. Hastaya ve konuya hakimiyetine, bütüncül bakış açısına hayran olmuştum. İlerleyen yıllarda, birlikte çalışma fırsatımız da oldu. Nezaketinin, hoşgörüsünün, en az tıbbi bilgisi kadar güçlü olduğunu anladım. Bilge ruhu taşıyan, kendisine ve çevresindekilere saygılı, pozitif düşünen, sakinliğini örnek almaya çalıştığım (ama başaramadığım) hocam. Odasına her kim girerse girsin, ayağa kalkarak karşılaması, artık unutulmaya yüz tutan yetişme tarzının ve köklü aile geleneklerinin bir yansıması bana göre. Bulduğu ortamda, cevap arayan bakışların direkt olarak kendisine yönelmesine, çetrefilli vakalara, sorunlara son noktanın konulmasında ve çözümün bulunmasında kendisinin belirleyici olmasına alışık. Üstelik bu görev, bilgisi, deneyimi, mantığı, saygınlığı ve etrafa yaydığı güven hissi ile bulunduğu her ortamda kendisine yönelir. Bu nedenle Bilim camiasında etkinliği ve saygınlığı tartışılmaz. Kendisinin çalışma gücüne de hayranım. Hasta takip ve tedavisini bu kadar yoğun ve mükemmel yürütürken, nasıl olup da tıbbi literatürü yakından takip edebildiğinin, paramedikal konularda kendini

geliştirmeye ve okumaya fırsat bulabildiğinin sırrını öğrenmek isterim. Ama bu sırrın kendisine ait olduğunun, sonradan öğrenilemeyeceğinin, transfer edilemeyeceğinin de farkındayım. Faruk Hoca ile sohbet her zaman için keyiflidir. Faruk Hoca, her zaman şık ve zariftir. Kitap sevgisi ve kitaplara gösterdiği özen, okurken karalayıp beter hale getirdiğim kitaplarımı gördükçe kendimi kötü hissetmeme neden olmuştur. Bunu da itiraf etmeliyim.

Onu hep aramızda görmek istiyoruz.

Prof. Dr. Neşe Çolak

Istanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi

İç Hastalıkları Anabilim Dalı Endokrinoloji, Metabolizma ve Beslenme Bilim Dalı

Faruk Alagöl'ü ilk tanıdığım zaman yaklaşık 20 yıl önce olup o zaman Genel Cerrahi Uzmanlık Eğitimi devam eden bir asistandım. Bu geçen 20 yılı aşkın sürede kendisine yüzlerce hasta hakkında fikir danıştım. Her seferinde konusunda bu kadar yetkin ve bir o kadar da alçakgönüllü bir hocam olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Faruk Alagöl'ün nezaket, hoşgörü ve üstün hekimlik özelliklerini sabırlı eğitimci vasfı ile birleştirebilen ve gerek kişilik gerekse hekimlik bakımından çok değerli bir örnek teşkil ettiğini düşünüyorum.

Prof. Dr. Yasemin Giles

Istanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi

Genel Cerrahi A.B.D.

Sevgili Faruk Ağabeyciğim,

Asistanlığımın ilk yıllarıdan beni hep güler yüzünüzle, nezaketinizle karşıladınız ve her zaman engin deneyiminizi paylaştınız. Endokrin konseylerinde sizden çok şey öğrendik, varlığınız ortama hep sıcaklık kattı. Sizinle daha uzun yıllar birlikte olmak dileği ile, sevgili ağabeyciğim.

Prof. Dr. Yeşim Erbil

Istanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi

Genel Cerrahi A.B.D.

Force TriVerse™ Electrocautery Device

Experience the future of Covidien's energy-based devices with the Force TriVerse™ electrocautery device, energized by the Force Triad™ energy platform.

simurg
SAYI:2